

„A modern kalandok és az ősi titkok izgalmas egyvelege.”
– Rick Riordan, a Percy Jackson-sorozat írója

V I Δ Á G

HÉT CSODÁJA

A RÉŠ LEGENDÁJA

 COOL
SELECTION

PETER LERANGIS

A fenevad gyomrában

PETER LERANGIS

A RÉSZ LEGENDÁJA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2022

EZT A KÖNYVET A VILÁG HÉT
CSODÁJA OLVASÓINAK SZÁNOM
SZERTE A VILÁGON. SZÁMOMRA MIND
KIVÁLASZTOTTAK VAGYTOK.

Az ókori világ hét csodája

Fekete-tenger

Athén

Az olümpiai Zeusz-szobor

Az epheszoszi Artemisz-templom

A halikarnasszoszi mauzóleum

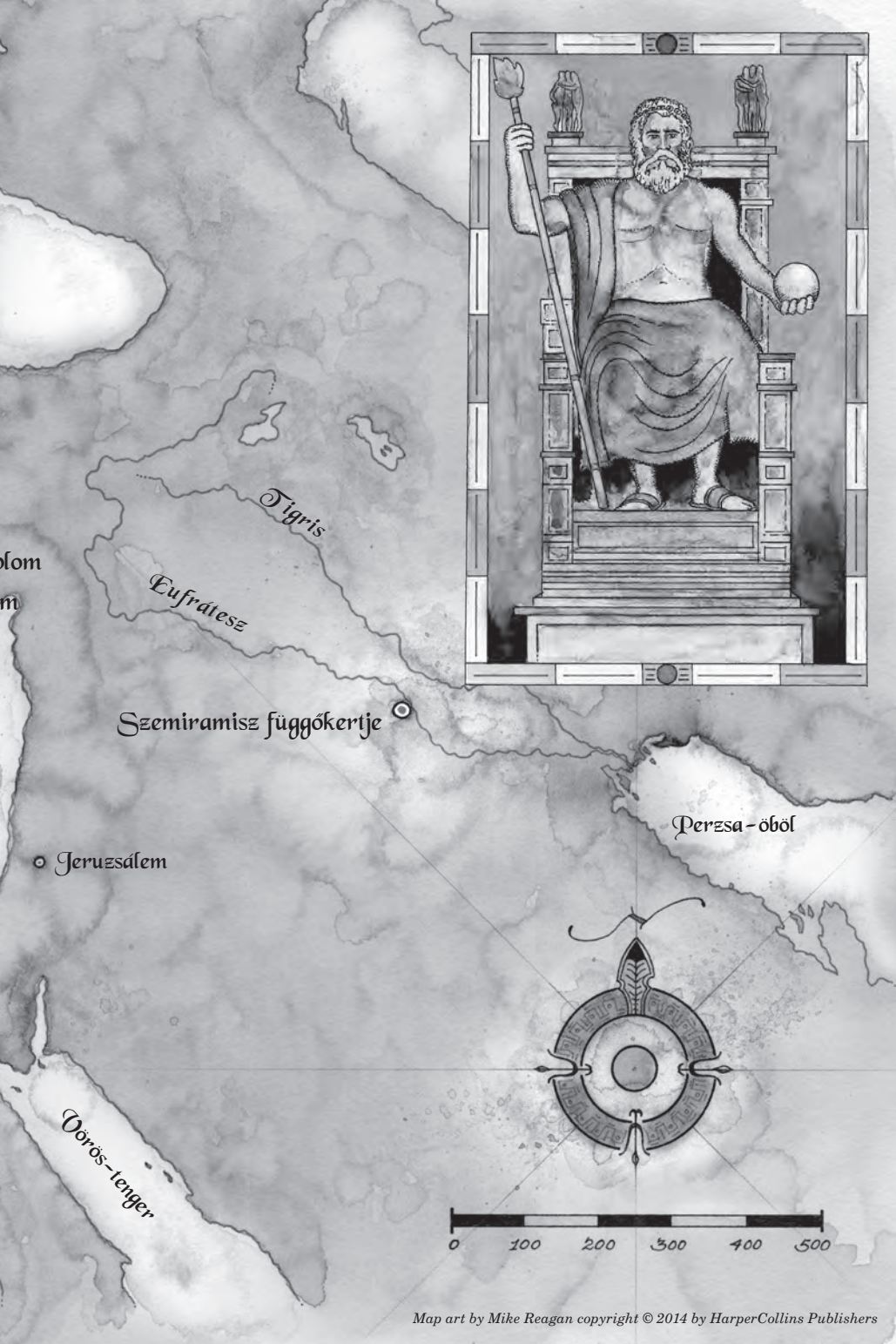
A rodoszi kolosszus

Földközi-tenger

A pharoszi világítótorony

A gízai nagy piramis

Nílus

olom
m

Tigris

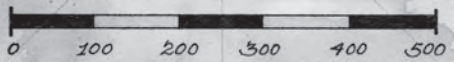
Eufrátesz

Szemiramisz függőkerkje

Jeruzsálem

Perzsa-öböl

Vörös-tenger

ELSŐ FEJEZET

A VILÁGVÉGE ELSŐ NAPJA

TUDOD, HOGY NYAKIG ÜLSZ A PÁCSBAN, amikor a parton állva nézed a horizontot, és észre sem veszed, hogy döglött halban gázolsz.

Ha korábban érkezem, a hullámok a vállamat verdes-ték volna. Most azonban egy nedves, lankás síkság tetején álltam, amit sziklák, kötelek, palackok, rákok, halak, egy gigászi mozdulatlan cápa és egy régi hajóroncs korhadt teste borított.

Trópusi szigetünk gyorsliftként emelkedett felfelé. Tíz perce Uhla'ar atlantiszi király rést nyitott az időben, ami a legenda szerint kiemeli a tengerből a nagy kontinenst. De jelenleg nem igazán tudtam legendákra koncentrálni. Ugyanis amikor átugrott a résen, magával vitte Aly Blacket is. Az egyik percben még mellettünk állt, a másikon meg *bumm!* Köddé vált. Beszippantotta az idő. Vissza Atlantiszba.

Aly elvesztésével mintha egy részem is odaveszett volna.

Így hát a világvége első napján én, Jack McKinley, úgy éreztem, valaki lenyúlt a torkomon, és kitepte a szívemet.

– Jack! Marco! Cass! Eloise!

Anya.

Megpördültem a hangjára. A part homokos részén állt, a válla fölött pillantott hátra. Mögöttünk egy csapat ijedt Massa-katona özönlött ki a dzsungelből. Marco Ramsay, Cass Williams és a húga, Eloise mellettem álltak. Ekkor lettem figyelmes a rusnya halra, ami uszonyával verdeste a bokámat.

– Borzasztóan néznek ki – jegyezte meg Eloise.

– Pedig ódákat zengenek rólad – szólt Cass.

Eloise teljes döbbenettel nézett rá.

– Ki, a Massa?

– Nem, a halak – válaszolta Cass. – Nem róluk be...

– Én *róluk* beszéltem! – közölte Eloise az őrzőgő katonákra mutatva. – Hallottátok Nancy nővért, mármint Jack anyukáját? Figyelmeztetni próbált bennünket, hogy maradjunk távol.

Az erdő mélyéről egy méregköpő vizet éles rikoltozását hallottam, amit egy szenvedő katona öblös kiáltása követett. A Massa főhadiszállása a dzsungel másik oldalán volt, a katonáik és tudósaik rohantak, hogy megnézzék, mi történt.

Érezték a robajt, a résről és az elszabadult szörnyekről azonban fogalmuk sem volt.

– Á, ember, tálcán kínálják magukat – szörnyülködött Marco. – Azok a lények most örömtáncot járnak, juhú, görög vacsora ingyenes kiszállítással!

Néhány Massa a homokra fektette véres társait. Egyesek zavartan és pánikszerűen rohantak felénk a sáros, halakkal tarkított tengerparton. Míg mások a nádásban rókáztak, émelyegve a heves földrengéstől. Anya próbálta

nyugtatni őket, elmesélni, mi történt a kürtőben. A Massák barna köpenyét viselte, mint aki egy 1643-as divatmagazinból lépett ki. A katonák tisztelték őt, de nem tudták, hogy a) az anyám, és b) egy lázadó kém. Torquin, a mi szeretett kétméteres testőrünk közvetlenül mögöttünk állt, és szokás szerint az orrát piszkálta idegességében.

– Jack, végignéztük, ahogy eltűnt Aly – szólalt meg Cass. – Mit fogunk tenni?

Nehezen ment a gondolkodás. Hiszen akadt egy hatalmas probléma, amiről egyikünk sem akart beszélni – Uhla'ar magával vitte az erő loculusát. Ha nem találjuk meg mind a hét mágikus atlantiszi loculust, a G7W-gén a tizennegyedik születésnapunkra elpusztít minket. Tehát ha csak egyetlen loculus is hiányzik, cseszhetjük.

A halak most elvonták a figyelmemet, de szilárdabb talajt kerestünk, miközben a Massák többnyire görögül kiabáltak egymásnak. Tolakodtak és lökdösődtek, úgy helyezkedtek, hogy rálássanak a hajóroncsra. A hajó maradványai dinoszaurusz-csontvázként emelkedtek ki a sárból az ötven méter hosszú lejtőn. Ferdén állt, árbóca meghajlott és elrepedt. Keresztgerendáiról hínár lógott, mint rég elfeledett ruhanemű, és a hajótestet kagylók borították. Furcsamód, hiába volt jó egy évszázadot a víz alatt, a hajó neve leolvasható volt a hajótestről.

Rejtély.

– Srácok, hívjatok őrülnék – kezdte Marco, és eltolt néhány katonát az útból –, de nem lehet, hogy a válasz a hajóban rejtőzik?

– Őrülnék vagy – vetette oda Cass.

Marco negyvenhatos lába cuppogott a sárban, ahogy a hajó felé lépdelt. – Oké, figyuzzatok... az a hajó hogyishív-jákhoz tartozott, igaz? Tudjátok, a fickó, aki felfedezte a szigetet a tizennyolcadik században. Marvin vagy Berman.

– Herman Wenders – javította ki Cass.

– Az – mondta Marco. – Azt javaslom, menjünk, és nézzük át a roncsot. Wenders valamiféle zseni lenne, nem? Mi van, ha fontos dolgokat hagyott hátra, mint térképek, naplók, titkok? Mármint, ő fedezte fel a rést. Talán tudja, hogyan lehet gond nélkül bejutni és kisurranni rajta.

– Mintha kalózok lennénk. – Eloise eltűzött sántítással indult a hajó felé. – *Arrrr!* Jó-hó, megállj, te nyavalyás! Gyatyát felkötni! Szárazföldi patkányok a fedélzetre!

Cass arca azt üzenté, bárcsak sosem találkozott volna rég elveszett hűgával.

Torquin komor arckifejezése ellágyult, és buborékokat fűjt feldagadt krumpliorrából. Normális körűlmények között is nyugtalanító látványt nyűjtott volna, most azonban százszor rosszabb volt. Manapság úgy festett, mint a savas fürdőbe mártott Hulk. Arcát továbbra is a görög autórobbanás nyomai sötétítették el, egykor vörös haja pedig néhány megfeketedett csomóvá változott.

– Ha. Azt mondta, szárazföldi patkányok. Vicces lány.

– Én azt mondom, menjünk vissza a réshez, és kínáljunk cserét a királynak – mormolta Cass. – Mi elvisszük Alyt, ő megkapja Eloise-t.

Eloise ezt hallva felkapott egy döglött angolnát, és a testvére felé dobta, ő azonban kacagva lebukott. Marakodó testvérekként viselkedtek. Ami furcsán hatott, hiszen Cass egészen a közelműltig tudomást sem szerzett a hűgáról. Miután a szűleik börtönbe kerültek, és nevelőcsaládok között hányódtak, mintha pótolni szerették volna az elvesztett időt.

– Próbálok komolyan viselkedni, erre ez a hála – fűjtött Marco.

– Kieresztik a gőzt – mondtam. – Próbálnak természetesen viselkedni.

Nem hibáztattam őket érte. Ha az öreg Herman Wenders nem veti meg a lábát ezen az istenverte szigeten, talán a Karai-hívek sosem hozzák létre az intézetet. És akkor senki sem fedezte volna fel az atlantiszi G7W-gént, amely a legnagyobb tehetségéből szupererőt csinál, de tizennégy évesen megöl. Én pedig egy átlagos tizenhárom éves gyerek lennék Indianában, aki a matek miatt aggódik, és néha kap egy-kettőt Barry Reese-től. Igaz, hamarosan kipurcannék, de legalább boldog tudatlanságban élnék. És nem vesztegettem volna az elmúlt heteket a hét gyógyító locus keresésére, hiszen tudjuk jól, hogy sosem találjuk meg őket. És Aly még mindig itt lenne velünk.

De megvetette, létrehozták, felfedezték, nem vagyok, elvesztegettük, ő pedig nincs itt. Négy hónap múlva én leszek néhai Jack, a tehetségtelen G7W-kölyök.

Vajon lesz alkalmam elbúcsúzni apától? Még mindig a görög reptéren lehet, ahol hagytuk? Fel tudnám egyáltalán venni vele a kapcsolatot?

– Föld hívja Jacket – szólongatott Cass.

A zavart arcokra néztem.

– Oké, ha nem teszünk semmit, mind meghalunk – kezdtem. – A Massát lefoglalja a földrengés és a hajó. De ez nem tart örökké. Ellenünk fognak fordulni. Marco, a hajó átkutatása remek ötlet, azonban először próbáljuk Alyt visszahozni.

– Hol a hadsereg? – kérdezte Cass a dzsungel felé pillantva.

Marco felfújta a mellkasát.

– Kinek kell hadsereg, amikor itt van a nagyságos Marco?

– Láttad te azt az *izét* a résben? – tudakolta Cass. – Óriási volt. És... és... zöld. És nagyságosabb, mint te!

– Úgy érted, az izét, amit leszúrtam? Nem kell megköszönni – feleselt Marco.

– Igen, de mi van azokkal az undorító lényekkel, amik megszöktek? Figyeljete! Csak hallgassátok! – Cass a pánikba esett állatok üvöltésétől és csipogásától hangos dzsungel felé fordult. – Látjátok, mi történik a Massával. Több száz vizet, griff és vromaszki van bent!

Marco elgondolkodva bólintott.

– Nos, igen, még az emberi fizikai tökéletességnek is megvannak a határai.

– Ez a legszerényebb dolog, amit valaha hallottam tőled – jegyezte meg Cass.

– Egyszerűen, a láthatatlanság és a repülés locusát fogjuk használni. Kikerüljük őket. Észre sem fogják venni, hogy...

– Egyikőtök elhozta a hátizsákot, igaz? – szakította félbe Marco.

Cass és én a fejünket ingattuk. A szívem teherliftként zuhant.

– Nem – szólt Torquin.

– Akkor a gyógyulás locusának darabjait? – folytatta Marco.

– Minden olyan gyorsan történt... – közöltem.

Marco a tenyerébe rejtette az arcát.

– Apám! Elméletileg én lennék a leghülyébb közülünk! Jobb, ha leporolok nektek három széket a balek sarokban.

– Inkább ötöt – számolta ki Torquin a kolbászujjain. – Vagyis négyet.

Ekkor mély morajlás szakította meg a beszélgetést. Egy pillanatra kettőt láttam Cassból. A föld megremegett, mintha egy néma metrószerelvény haladna el a mélyben. Ösztönösen behajtottam a térdem. Hallottam a *Rejtély* távoli recsegését a földrengésben.

Cass Marcóba kapaszkodott, míg én Torquint fogtam. A testem jobbra-balra, fel-le imbolygott, mintha maga a világ csúszott volna el a tengelye körül. A sirályok hangja, a hullámok távoli csapódása, mind megszűnt.

Majd amilyen gyorsan kezdődött, olyan gyorsan véget is ért.

A némaságban hallani véltem Dimitriosz testvér kiáltását:

– Földrengés!

– Micsoda felfedezés – gúnyolódott Torquin.

Cass felnyögött.

– Jaj, szédülök. Közeleg a világvége, én pedig bele fogok fulladni a hányásomba.

– Egyél három nyers tojást! – tanácsolta Torquin. – Remek hányinger ellen.

– Ez még csak a kezdet – nyöszörögte Cass. – Úgy lesz, ahogy Aly mondta. Ha megnyílik a rés, Atlantisz kiemelkedik, és a kontinentális lemezek elmozdulnak. Akkor pedig, *bumm*. Szökőár, földrengés, New York és L. A. elsüllyed, hatalmas tüzek söpörnek végig a vidéken... porfelhők takarják el a napot.

– Cass, ne kezdjünk el pánikolni – mondtam.

– Ne vedd félvállról, Jack! – dühöngött Cass. – Épp ez történt a dinoszauruszok idején, és jól tudod, mi lett velük.

Marco kitörölte az izzadságot a szemöldökéből.

– Szerintem nincs választásunk. Jacknek igaza van. Le a lényekkel! *Előre a résbe!*

Marco sebesen megindult. A másodperc töredéke alatt átrángatta a hevesen tiltakozó Casst a parton a dzsungel felé. Én pedig követtem őket.

A faszorhoz érve egy sikoly üdvözölt minket. Hangos volt, és emberi, talán húsz méter mélyről jöhetett. Rémes, fájdalmas bömböléssé vált, majd hirtelen megállt. Hunyorogva

néztem a fák közé, rettegve attól, hogy mit látok. A délutáni napsütés ellenére a sűrű lombkoronák árnyékot vetettek, vaksötétbe borítva a dzsungelt.

– K-k-ki lehet az? – kérdezte Cass.

– A hangjából ítélve nincs többé köztünk – mondta Marco.

– Én figyelmeztettelek titeket – hátrált Cass. – Valaki meghalt odabent. Mi lehetünk a következők. Én maradok itt a világosban. Inkább választom a köpenyes fajankókat az emberevő szörnyek helyett.

Rohadt hús fanyar bűze áradt a dzsungelből, és Cass öklendezni kezdett.

– Azta! Babot ettél ebédre, Torquin? – kérdezte Marco a levegőt legyezgetve.

– Nem, piskótát – válaszolta Torquin.

Én azonban a sötét árnyékra koncentráltam Cass mögött.

– Skacok... – nyöszörögtem. – Skubizzatok!

Marco szeme a fekete alakra szegeződött. A teste megfeszült.

– Cass – mondta halkán. – Meg. Ne. Mozdulj.

Cass megpördült. Állatias üvöltéshez vagy fémcsikorgáshoz hasonló hanggal egy palackorrú vromaszki emelkedett ki a dzsungel sötétjéből. Vaddisznószerű teste Cass felé lendült. Kinyújtotta karmait, palackorrát felhúzta, borotvaéles fogakat fedve fel.

MÁSODIK FEJEZET

CSŐRIKE VACSORÁJA

A FILMEKBEN ÉS KÖNYVEKBEN mindig ostobaságnak tartottam, amikor egy szereplő rákiabált egy közelgő vadállatra. Mintha az állat beszélné a nyelvünket. Mintha megállna átgondolni, majd így szólna: „Bocsánat, jobb szeretnék, ha nem tépném ki a végtagjaikat? Akkor megyek is, elnézést kérek.”

Erre mit csináltam én, amikor a vromaszki Cassbe akarta mélyeszteni a fogait?

– Ne-e-e!

Tudjátok, mi a legfurcsább az egészben? A szörny mintha lefagyott volna egy pillanatra. A szeme felém villant, ám nem éreztem félelmet. Az idő megállni látszott, és az a kerge ötletem támadt, hogy képes vagyok az agyába nyúlva irányítani a lényt.

Marco egy szempillantás alatt rám vetődött.

Elgurultam balra, majd feltápászkodtam. Az örült dermedt pillanat kiszállt a fejemből, és kétségbeesetten kuttattam Cass után. Rettegtem, mit látok majd. Nem gondoltam, hogy Marco lesz, jobb kezével a vromaszki bal agyara körül. A lény köpködött, sipákkolt, lábai a levegőben lebegtek.

Marco szabad kezével befogta az orrát.

– Fú, néha fürödhetnél, cimbi! – lökte oda. Marco hátrázottan megvetette a lábát, és elrántotta a vromaszkit Casstól. A fenevad saját nyálpermetében a lombkoronák felé repült, beleeszsze a sötétségbe. Vártam a landolását jelző puffanást, ám ez nem történt meg.

Ehelyett a szörny morgása tehetetlen visítássá vált a magasban. Beakadt az ágak közé.

– Ez setenebböd volt... – visongott Cass. – Köszönöm.

– Ahogy mondja – biccentett Torquin.

Marco grimaszolva egy közeli fa törzsébe törölte a kezét.

– Van kéztörölők? Na, húzzunk, mielőtt Malacka boszszút állna!

Cass feltápászkodott.

– Várjunk csak... Tegyük úgy, mintha mi sem történt volna? Masírozzunk be az erdőbe, mint négy sétáló harapnivaló?

– Hé, egyszer már megvédelek titeket, nem? – kérdezte Marco, átkarolva Casst.

Be kell vallanom, csodáltam Marco bátorságát, viszont kezdtek kétségeim támadni a józan eszét illetően.

– Koncentráljatok, srácok! – mondta. – Gondoljatok Alyre!

Másra sem tudtam gondolni. A fejemben továbbra is a sikolyait hallottam. Kemény, bátor és okos lány. Csakhogy

Uhla'arral szemben esélye sincs. Különösen, hogy nála van az erő loculusa.

Egyszerűen nem hagyhattuk Alyt magára. Ha a múlt bármely szegletében életben van, meg kell mentenünk őt.

Cassre pillantottam. A barátom aprónak és sebezhetőnek tűnt Marco hóna alatt.

– Mi lesz a húgommal? – kérdezte.

Eloise. A szemem sarkában láttam, hogy a kislány továbbra is a hajó felé csörtet.

– Kockázatos lenne visszamenni – közöltem. – Különben is, fel sem figyelnek rá.

– Kilencéves – tette hozzá Marco. – Kitűnt az összes növendék közül, nem mellesleg a Massa tiszteli őt. Vigyázni fognak rá. Ha pedig visszahozzuk Alyt, Eloise megmentése piskóta lesz.

Cass bólintott. Túl eszes volt ahhoz, hogy keresztülhúzza a tervet. Hisz tudta, mi forog kockán.

Ahogy én is tudtam.

Mély lélegzetet vettem.

– Csapassuk, srácok!

Ahogy megindultam, szárnyzuhogást és egy vörös csíkot éreztem a felhős égen. Egy atlantiszi griff vérszomjas rikoltását hallva nem maradt más választásunk, mint fedezékbe bújni. A félig sas, félig oroszlán lefelé száguldott, kitérte sasszárnyait.

Azt hihetnéd, profik vagyunk, hisz megívttunk egygel Görögországban. Míg egy másik hátán átszeltük az alvilágot. Ám ezer találkozás sem tenné kevésbé ijesztővé ezt a szörnyeteget. Izmos testét szőr borította, karmai pengeélesek. Vörös gyűrűs sárga szemével méregetett minket, és szétnyitotta csőrét, felfedve villás nyelvét, amivel könnyedén felnyársalhatna.

– ÁÁÁÁÁÁÁ! – üvöltött Cass. Vagy talán én voltam az. A fejemet védve ötig számoltam, majd ráébredtem, hogy ha ennyi időt hagyott, biztosan valaki mást nyársal fel.

Kikukucskáltam. Láttam, amint a griff farka eltűnik a magas ágak között. A lény árnyéka összeolvadt a vromaszkiéval. Miközben a két fenevad morogva civakodott, letörték az ágak, és vastag levelek záporoztak körülöttünk.

– Futás! – kiáltotta Marco. – Dől a fa!

A part felé iramodtunk, csakhogy a fa nem dőlt ki. Helyette a vromaszki félelmetes morgása nyüszítéssé halványult, aztán örökre elhallgatott.

Különös zajt hallottam, ami jó eséllyel egy griffbőfögés lehetett.

Marco diadalittas kiáltást hallatott.

– Vacsora Csórikének. Szabadtartású vromaszki csípős dzsungellevelélagyon.

Torquin megkönnyebbülve törölgette a homlokát.

– Remélem, hogy borravalót.

– Álljon meg a menet, ti most poénkodtok? Szerintetek ez vicces? – Cass hitetlenkedve nézett rájuk. – Meghalhatunk volna. *Még* meghalhatunk. Hisz be sem tettük a lábunkat a dzsungelbe! Ezek a szörnyek eszementek, éhesek és... kegetebődi.

– Béna vagyok a fordított beszédben – közölte Marco.

– Időbetegek? – segítettem ki.

– Pontosan – vágta rá Cass. – Olyan, mint a tengeri-betegség, ami akkor történik, amikor három dimenzióban utazol. Képzeljétek, milyen lehet az időben utazni.

Marco a fejét vakargatta.

– Várjunk. Az időbetegség létező dolog?

– Fogalmam sincs! – vetette oda Cass. – A lényeg, hogy nem rohanhatunk fejvel a falnak. Gyökeresen változtatnunk kell a szokásainkon.

– Mire utalsz? – kérdezte Marco.

– *Gondolkodnunk* kell – vágta rá Cass. – Józan ésszel. Ne csak fejjetlenül rohanjunk és bunyózzunk. Talán nálad ez működik, Marco, de gondoljátok végig. Ez a hely kifordult magából. Végünk, ha maradunk, végünk, ha megyünk.

– Mit javasolsz? – kérdeztem.

– Magam sem tudom! – Cass tekergő fürtjeibe túrva járkált fel-alá. – Próbálok Bhegad professzor fejével gondolkodni. Ő mindig azt mondta, hogy gondolkozzunk, mielőtt cselekszünk. Szánjunk néhány percet az újratervezésre.

A gondolatmenetét egy távoli, éles sikoly szakította félbe a part irányából. Hunyoroxtam, de csak a növekvő Massatömeget láttam a halakkal teli síkság szélén.

– Ez Eloise volt? – kérdeztem.

Cass összerezcent.

– Biztosan meglátott minket. Fogadok, igazságtalannak tart minket. Két másodperc és rohanni kezd felénk a Massával a sarkában. Pont erre van most szükségünk.

A szemem összeszűkül. Valaki *tényleg* felénk futott, azonban nem Eloise volt. Hanem az egyik szikár, vékony, de erős Massa, csuklyával az arcában.

Ahogy megiramodni készültem, a csuklya leesett. Először is, lány volt. Másodszor pedig egy álruhás Karai, akit mind jól ismertünk.

– Nirvana? – hökkentem meg.

A Karai-lázadó visszahúzta a csuklyát a fejére. A szeme, amit nem szegélyezett tovább a megszokott fekete szemfesték, ellágyult. Sietősen megragadott engem és Casst.

– Jól figyeljete! Összegyűjtöm a Massa-fegyvereket, amikor nem figyelnek. A lázadók a dzsungelben vannak, és segítünk nektek. Anyukádról is tudunk, Jack. Pontosan tudjuk, ki ő, és amennyire csak tud, segít minket. Nála

van a hátizsák a repülés és láthatatlanság loculusával, illetve a zsák a gyógyulás loculusának szilánkjaival. Fritz lenyomozta őt, amint belépett a dzsungelbe.

– A Massa nem szerzett róla tudomást? – kérdeztem dübörgő szívvel.

– Nem, és amíg élek, nem is fog. – Nirvana elmosolyodott. – Mindet elrejtettük. Kitaláljuk, hogyan juttassuk el hozzátok. Most pedig nyomás, mentsétek meg Alyt! Hozzátok ki a résből! Szerezzétek vissza az erő loculusát! Mi vigyázunk Eloise-ra és a többi Massa-növendékre. Megvannak a módszereink. Készenlétben állunk, ha szükség lenne ránk. Ez a mi jelünk.

Két ujját a szájába dugta, és a „Boldog születésnapot” első néhány ütemének fülszagató változatát füttyentette.

– Isáíró – gúnyolódott Cass. – Az egyetlen dallam, amit egyikőnk sem akar hallani.

Nirvana elhúzta a száját.

– Bocsánat.

Aztán egy biccentéssel a fák felé indult. Azonban megtorpant, amikor a félig megrágott vromaszki teteme lehullott a fáról.

Tompa puffanással landolt, hideg zöld vromaszkiért fröcskölve a bokámra. A lény mindkét szemét kivájták, testét szétszabdalták, és egy húscsapat a bokámhoz tapadt. Amikor halálra váltan megugrottam, ágyúlövéshez hasonló ropogást hallottam a partról.

Sebesen megfordultam. A *Rejtély* korhadt árbóca közepén kettéhasadt. Bármelyik fele képes lett volna agyonnyomni egy embert. És valaki éppen elég közel ácsorgott ahhoz, hogy ez megtörténjen vele.

Eloise.

– *Mit művel?* – kérdezte Cass a part felé száguldva. – VIGYÁZZ!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Valamiért Eloise meg sem moccant, és hiába nézte végig az egészet egy csapat Massa, egyikük sem rántotta el az útból.

Ahogy Cass után loholtam, anyát pillantottam meg a szemem sarkában. Tölcsért formált a tenyeréből, és egyetlen szót kiáltott:

– Futóhomok!